

Sygn. akt VIII Ka 460/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Agnieszka Malewska

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. sprawy L. B.obwinionego o czyn z art. 107 k.w. na skutek apelacji oskarżycielki posiłkowej E. K.(B.) od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczachz dnia 11 kwietnia 2013 r. (sygn. akt VIII W 553/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżycielki posiłkowej E. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100-zł. (stu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

L. B.został obwiniony o to, że w okresie od 28 sierpnia 2012 roku godzina 12.00 do 30 sierpnia 2012 roku godzina 19.30 w (...)przy ulicy (...)celem dokuczenia żonie E. B.złośliwie wyłączył prąd podczas jej nieobecności w domu czym spowodował zepsucie produktów spożywczych przechowywanych w zamrażarce tj. o czyn z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w (...)wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII W 553/12 obwinionego L. B.uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie stwierdził, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości oskarżycielka posiłkowa E. K. (B.) zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego niewinnym zarzucanego mu czynu,
2. obrazę prawa procesowego, w szczególności art. 8 k.p.w. mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Wniosła o zmianę wyroku i uznanie obwinionego winnym zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżycielki posiłkowej jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sformułowany przez apelującą zarzut błędu w ustaleniach faktycznych łącznie z argumentacją przytoczoną na jego poparcie (sam zarzut jest ogólnikowy) sprowadza się wyłącznie do polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz przeciwstawienia tymże ustaleniom odmiennego poglądu opartego nie tyle nawet na własnej ocenie materiału dowodowego, co na własnym przekonaniu oskarżycielki posiłkowej o winie obwinionego L. B. i jako taki nie może być uwzględniony..

Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (vide m.in. uchwała z dnia 10 maja 2007 roku w sprawie o sygn. akt SNO 24/07, LEX nr 568916, wyrok z dnia 1 marca 2007 roku w sprawie sygn. akt WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559)

sama możliwość przedstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Z kolei bezzasadność drugiego z podniesionych zarzutów, a mianowicie obrazy prawa procesowego wynika stąd, że taki zarzut winien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne nakazy lub zakazy, a nie normy o charakterze ogólnym (vide m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 września 1998 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 162/98, KZS 1998/10/30), do jakich to norm niewątpliwie należy wskazany przez apelującą art. 8 k.p.w. zawierający jedynie odesłanie do niektórych przepisów wstępnych Kodeksu postępowania karnego. Wbrew zapatrywaniom apelującej i ten zarzut nie może zatem prowadzić do skutecznego podważenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Tym bardziej, że – w ocenie Sądu Okręgowego – Sąd ten dokonał wnikliwej i wszechstronnej oceny dowodów, wskazując m.in. fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku odniósł się do wszystkich zagadnień istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, w tym podnoszonych w apelacji, w związku z czym powtarzanie tych samych argumentów na obecnym etapie postępowania staje się zbędne i niecelowe. Należy jedynie zwrócić uwagę na kilka zagadnień kluczowych, w tym takich, które skupiły uwagę apelującej.

I tak podkreślić należy, co znalazło swój wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że zgodnie z obowiązującą procedurą zarówno w postępowaniu karnym, jak i w postępowaniu w sprawach o wykroczenia skazanie oskarżonego, czy odpowiednio ukaranie obwinionego może nastąpić jedynie wówczas, gdy ponad wszelką wątpliwość dowiedzione zostanie, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Jeżeli Sąd orzekający poweźmie jakiegokolwiek wątpliwości co do winy obwinionego, to – zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5§2 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.) – ma obowiązek rozstrzygnąć na jego korzyść.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał jednoznacznych podstaw do uznania obwinionego L. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 107 k.w.

Także w ocenie Sądu Okręgowego sam fakt posiadania przez obwinionego klucza do domu będącego własnością jego córki, w którym zamieszkuje oskarżycielka posiłkowa, jak i okoliczność wzajemnego konfliktu stron nie może przesądzać o tym, że to właśnie on w dniu 28 sierpnia 2012 roku, podczas nieobecności w nim E. K. (B.), działając w celu jej dokuczenia złośliwie wyłączył prąd, wskutek czego doszło do rozmrożenia produktów żywnościowych przechowywanych w lodówce. Zwłaszcza, że lodówka była co najmniej kilkunastoletnia, co wbrew argumentacji oskarżycielki wynika nie tylko z zeznań skonfliktowanej z nią córki E. W. (k. 28), ale również z jej zeznań (k. 27v). Nadto sama E. K. (B.) przyznała, że po powrocie sąsiedzi mówili jej o pracy elektryków w okolicy i krótkich przerwach w dostawie prądu.

W świetle powyższego całkowicie logicznym jest wniosek Sądu Rejonowego, że podczas nieobecności oskarżycielki na funkcjonowanie starego urządzenia i doprowadzenie do rozmrożenia żywności mogły wpłynąć również dobrze krótkie przerwy w dostawie prądu.

Co więcej, ani E. K. (B.), ani świadek A. L., po powrocie oskarżycielki w dniu 30 sierpnia 2012 roku, kiedy zastały rozmrożoną, ale pracującą lodówkę nie widziały obwinionego na posesji. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji trudno zaś uznać, że obwiniony, który – jak przyznała sama oskarżycielka posiłkowa – nie wiedział kiedy ta wraca, niedługo przed jej przyjazdem ponownie ją włączył.

Reasumując, ustalenia faktyczne Sądu I instancji z całą pewnością nie wykraczają poza ramy określone przepisem art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.) i tym samym pozostają pod jego ochroną. Nie ulega zaś wątpliwości, że ustaleń tych nie była w stanie podważyć nie znajdująca jednoznacznego potwierdzenia w zgromadzonym materiale

dowodowym pewnością apelującej odnośnie sprawstwa obwinionego, ani z tych samych przyczyn jej subiektywne poczucie pokrzywdzenia we wzajemnych relacjach.

Nie stwierdzając z urzędu innych uchybień, które mogłyby spowodować uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (postulowana przez apelującą zmiana wyroku poprzez uznanie obwinionego winnym zarzucanego mu czynu – w świetle art. 454§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. w ogóle nie była możliwa na etapie postępowania odwoławczego), należało orzec, jak w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik (w związku z nieuwzględnieniem apelacji oskarżycielki posiłkowej) – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z dnia 8.08.1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).